

Predmet C-203/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

11. svibnja 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Okresný súd Bratislava III (Slovačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

11. svibnja 2020.

Optuženici:

AB

CD

EF

GH

IJ

LM

NO

PR

ST

UV

WZ

BC

DE

FG

JL

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA III

[*omissis*]

Bratislava, 11. svibnja 2020.

[*omissis*]

Predmet: Podnošenje zahtjeva za prethodnu odluku (članak 267. UFEU-a)

Zahtjev za primjenu hitnog prethodnog postupka (članak 107. Poslovnika)

Predsjednik Okresnog suda Bratislava III (Općinski sud Bratislava III, Slovačka) [*omissis*], u kaznenom predmetu koji se vodi pred Okresnim sudom Bratislava III (Općinski sud Bratislava III) [*omissis*], (po analogiji) u skladu s člankom 224. stavkom 7. Zakonika o kaznenom postupku koji je bio na snazi do 31. prosinca 2005. (u daljnjem tekstu: Zakonik o kaznenom postupku) i člankom 267. UFEU-a, podnio je ovaj zahtjev za prethodnu odluku u skladu s člankom 267. UFEU-a i zahtjev za primjenu hitnog prethodnog postupka u skladu s člankom 107. Poslovnika Suda.

Stranke:

Postupak se vodi protiv sljedećih osoba:

1. **optuženik AB**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*] [**orig. str. 2.**] [*omissis*]
2. **optuženik CD**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
3. **optuženik EF**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
4. **optuženik GH**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
5. **optuženik IJ**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
6. **optuženik LM**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
7. **optuženik NO**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*] [**orig. str. 3.**]
8. **optuženik PR**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
9. **optuženik ST**, [*omissis*], Slovačka Republika, čije mjesto boravišta nije poznato, provodi se postupak u odsutnosti [*omissis*]
10. **optuženik UV**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]
11. **optuženik WZ**, [*omissis*], Slovačka Republika [*omissis*]

12. optuženik BC, [omissis], Slovačka Republika [omissis]

13. optuženik DE, [omissis], Slovačka Republika [omissis]

14. optuženik FG, [omissis], Slovačka Republika [omissis] [orig. str. 4.] [omissis]

15. optuženik JL, [omissis], Slovačka Republika [omissis]

16. žrtva HI, [omissis] Slovačka Republika

17. Optužnicu je podigla:

Krajská prokuratúra (okružno državno odvjetništvo) u Bratislavi [omissis]

U predmetu u koji su uključeni AB i dr., povodom kaznenog djela otmice u inozemstvo, počinjenog zajednički u smislu članka 9. stavka 2. u vezi s člankom 233. stavkom 1. i člankom 233. stavkom 2. točkom (a) Kaznenog zakonika koji je bio na snazi u vrijeme nastanka činjenica, Okresný súd Bratislava III (Općinski sud Bratislava III, u daljnjem tekstu: sud koji je uputio zahtjev) [omissis] odlučio je na sljedeći način na raspravi zatvorenoj za javnost održanoj 21. lipnja 2019.:

I. [omissis] [prekid postupka]

II. U skladu s člankom 267. UFEU-a Sudu Europske unije **upućuju se sljedeća prethodna pitanja:**

1. Protivi li se načelu *ne bis in idem* izdavanje europskog uhidbenog naloga u smislu Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica i s obzirom na članak 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kad je kazneni predmet konačno završen oslobađajućom sudskom odlukom ili sudskom odlukom kojom se prekida postupak, ako su te odluke donesene na temelju amnestije koju je zakonodavac oduzeo nakon što su te odluke postale konačne i ako se unutarnjim pravnim poretkom predviđa da oduzimanje takve amnestije dovodi do ukidanja tih odluka tijela javne vlasti ako su donesene i [orig. str. 5.] obrazložene na temelju amnestija i pomilovanja te da nestaju zakonske prepreke kaznenom progonu koje su se temeljile na amnestiji koja se tako oduzela a da se pritom ne donosi sudska odluka niti se provodi zaseban sudski postupak?

2. Je li odredba nacionalnog zakona kojom se izravno i bez odluke nacionalnog suda ukida odluka nacionalnog suda kojom se prekida kazneni postupak, koja na temelju nacionalnog prava ima prirodu konačne odluke koja dovodi do oslobađanja i na temelju koje se kazneni postupak konačno prekida nakon što je u skladu s nacionalnim zakonom dana amnestija, u skladu s pravom na pošteno suđenje zajamčenim u članku 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kao i pravom da se ne bude dva puta osuđen ili kažnjen za isto kazneno djelo

zajamčenim u članku 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te u članku 82. Ugovora o funkcioniranju Europske unije?

3. Je li odredba nacionalnog prava kojom se nadzor Ustavnog suda nad rezolucijom Národne rade Slovenskej republiky (Nacionalno vijeće Slovačke Republike), kojom se oduzima amnestija ili pojedinačna pomilovanja te koja je donesena u skladu s člankom 86. točkom (i) Ustava Slovačke Republike, ograničava samo na ocjenu njezine ustavnosti a da se pritom ne uzimaju u obzir obvezujući akti koje je donijela Europska unija i konkretno Povelja Europske unije o temeljnim pravima, Ugovor o funkcioniranju Europske unije i Ugovor o Europskoj uniji, u skladu s načelom lojalnosti u smislu članka 4. stavka 3. Ugovora o Europskoj uniji, članka 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, kao i članka 82. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, s pravom na pošteno suđenje zajamčenim u članku 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, kao i pravom da se ne bude dva puta osuđen ili kažnjen za isto kazneno djelo zajamčenim u članku 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima?

III. U skladu s člankom 107. Poslovnika [Suda], sud koji je uputio zahtjev traži od Suda da ispita zahtjev za prethodnu odluku u okviru hitnog postupka jer se predmet odnosi na europski uhidbeni nalog koji treba obraditi kao žurni predmet u smislu članka 17. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2002/584) (presude od 12. kolovoza 2008., Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457; od 1. prosinca 2008., Leymann i Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669; od 30. studenoga 2009., Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741; rješenje od 3. travnja 2010., Gataev i Gataeva, C-105/10 PPU, EU:C:2010:176; presuda od 28. travnja 2011., El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268).

I. Opće obrazloženje stajališta suda koji je uputio zahtjev

1. Vijeće suda koji je uputio zahtjev odlučilo je uputiti zahtjev za prethodnu odluku na temelju sljedećih okolnosti. Krajská prokuratúra (okružno državno odvjetništvo) u Bratislavi [omissis] podigla je 27. studenoga 2000. optužnicu pred sudom koji je uputio zahtjev, u čijoj se točki 1. navode optuženici AB, CD, GH, EF, IJ, PR, LM i NO zbog kaznenog djela zlouporabe ovlasti koje je počinio državni službenik u smislu članka 158. stavka 1. točke (a) Kaznenog zakonika koji je bio na snazi do 31. prosinca 2005. (u daljnjem tekstu: Kazneni zakonik) te koje je zajednički počinjeno u smislu članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika, zbog kaznenog djela otmice u inozemstvo u smislu članka 233. stavka 1. i članka 233. stavka 2. točke (a) Kaznenog zakonika, zajednički počinjenog u smislu članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika, zbog kaznenog djela krađe koje uključuje upotrebu nasilja u smislu članka 234. stavka 1. i članka 234. stavka 2. točaka (a) i (b) Kaznenog zakonika, zajednički počinjenog u smislu članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika, zbog kaznenog djela iznude u smislu članka 235. stavka 1. i članka 235. stavka 2. točaka (a) i (b) Kaznenog zakonika, zajednički počinjenog u smislu

članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika, optuženici ST [orig. str. 6.] UV, WZ i BC zbog kaznenog djela otmice u inozemstvo u smislu članka 233. stavka 1. i članka 233. stavka 2. točke (a) Kaznenog zakonika zajednički počinjenog u smislu članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika, zbog kaznenog djela krađe koje uključuje upotrebu nasilja u smislu članka 234. stavka 1. i članka 234. stavka 2. točaka (a) i (b) Kaznenog zakonika zajednički počinjenog u smislu članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika, zbog kaznenog djela iznude u smislu članka 235. stavka 1. i članka 235. stavka 2. točaka (a) i (b) Kaznenog zakonika zajednički počinjenog u smislu članka 9. stavka 2. Kaznenog zakonika i u točki 2. optuženik DE zbog kaznenog djela pomaganja u počinjenju kaznenog djela u smislu članka 166. stavka 1. Kaznenog zakonika, a ta su sva kaznena djela optuženici počinili u sljedećim okolnostima:

1. optuženici AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO i [omissis] PR, kao pripadnici državnog tijela, Slovenske informačne službe (Slovačka obavještajna služba; u daljnjem tekstu: SIS), protivno području nadležnosti navedene službe utvrđenom u članku 1. stavku 2. zakona číslo 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (Zakon br. 46/1993 o slovačkoj obavještajnoj službi; u daljnjem tekstu: Zakon 46/1993), zadacima utvrđenima u članku 2. Zakona 46/1993 i obvezama koje imaju pripadnici obavještajne službe u smislu članka 7. Zakona 46/1993, optuženici ST, UV, WZ i BC, u svojstvu građana koji ne ispunjavaju uvjete utvrđene u članku 11. stavku 1. točki (c) Zakona 46/1993 i pripadnici organizirane skupine u kojoj su zadaci bili podijeljeni s ciljem nanošenja štete HI-ju ugrožavanjem njegovih prava zajamčenih ustavom s obzirom na to da su ga slijedili, a potom uhitili uz upotrebu sile te ga drogitali, da bi zatim njega i njegovo osobno vozilo predali austrijskoj policiji, pri čemu su ga prevezli u Austriju na čijem je državnom području protiv njega 18. studenoga 1994. izdan međunarodni uhiđbeni nalog; sudjelovali su u počinjenu kaznenog djela time što je optuženik [omissis] AB, kao ravnatelj SIS-a u okviru vertikalnog zapovjednog lanca, dao usmeni nalog [omissis] PR-u, pripadniku SIS-a zaposlenom u odsjeku za obranu, zaštitu i obuku, na neutvrđeni datum tijekom ljetnih mjeseci 1995. u zgradi SIS-a u Bratislavi [omissis], da osnuje organiziranu skupinu osoba iz civilnog sektora kako bi izvršavali specijalne zadatke za potrebe SIS-a, a ta je skupina osnovana i upotrijebljena za HI-jevo uhićenje 31. kolovoza 1995.

Na neutvrđeni dan u kolovozu 1995., protivno članku 10. stavku 1. Zakona 46/1993, [AB] je na temelju odluke ravnatelja SIS-a br. 17/1994 o praćenju osoba i predmeta (u daljnjem tekstu: odluka 17/1994) naložio CD-u, voditelju 46. službe SIS-a (praćenje i operativne tehnike), da protivno članku 13. stavku 2. Zakona 46/1993 upotrijebi tehnička obavještajna sredstva u smislu članka 12. stavka 1. točke (c) u svrhu praćenja XY-a i HI-ja, pri čemu je protivno članku 7. stavku 1. odluke voditelja službe za praćenje i operativne tehnike SIS-a br. 4/1994 od 15. srpnja 1994. (u daljnjem tekstu: odluka 4/1994) naložio praćenje XY-a koje je počelo 13. kolovoza 1995. u 10:30 u Bratislavi [omissis] iako je spis o praćenju br. 4600/337 kodne oznake [omissis] podnesen tek 14. kolovoza 1995., kao i praćenje HI-ja koje je počelo 23. kolovoza 1995. u [omissis] iako spis o praćenju

nije bio podnesen i uvjeti utvrđeni u članku 7. stavku 1. odluke 4/1994 nisu bili ispunjeni.

[AB] je 28. kolovoza 1995. naložio LP-u, voditelju unutarnje obavještajne jedinice drugog odsjeka SIS-a, da s pomoću SIS-ovih sredstava osigura da je 19. kolovoza 1995. pet osobnih vozila različitih marki spremno na parkiralištu ispred klizališta Ružinov, a 29. kolovoza 1995. naložio mu je da odredi dva pripadnika SIS-ova odjela za specijalne operacije s osobnim automobilom, koji će u stanici [omissis] u Bratislavi [omissis] preuzeti automobil sa žrtvom HI te ga odvesti u Austriju, što je LP učinio i o tome obavijestio AB-a. **[orig. str. 7.]**

Od 28. kolovoza 1995. do 31. kolovoza 1995. dobio je posredstvom optuženika CD informacije od voditelja prvog odjela 46. službe SIS-a, optuženika EF, u pogledu provođenja operativnih postupaka i praćenja HI-ja, donio je odluke te je dao usmene naloge voditelju drugog odsjeka SIS-a i optuženiku CD u pogledu koordiniranja aktivnosti različitih ekipa zaduženih za praćenje, uhićenje i prolazak žrtve preko granice, koje su završile 31. kolovoza 1995. u 10:47 uhićenjem HI-ja pri čemu mu se prijetilo vatrenim oružjem.

U zgradi SIS-a u Bratislavi [omissis] 13. kolovoza 1995., optuženik CD, u svojstvu voditelja 46. službe SIS-a, dao je, protivno članku 10. stavku 1. Zakona 46/1993 i odluci 17/1994, usmeni nalog svojem podređenom voditelju prvog odjela, optuženiku EF, da upotrijebi tehnička obavještajna sredstva u smislu članka 12. stavka 1. točke (c) Zakona 46/1993, protivno članku 13. stavku 2. Zakona 46/1993, u svrhu praćenja osobe XY, koje je počelo u 10:30 u Bratislavi u ulici Hraničná [omissis] uz sudjelovanje 13 SIS-ovih pripadnika te upotrebu osam osobnih automobila i tehničkih sredstava, pri čemu je sam osigurao nadzor praćenja unatoč tomu što je znao za nezakonitu prirodu postupka jer nije imao pristanak ravnatelja SIS-a ili osobe koju je on ovlastio za upotrebu tehničkih obavještajnih sredstava prije pisanog odobrenja dežurnog suca prijašnjeg Mestskog suda Bratislava (Općinski sud u Bratislavi, Slovačka).

Nakon što je o pristupu razgovarao s voditeljem drugog odsjeka SIS-a na temelju spisa o praćenju sastavljenog 14. kolovoza 1995. [omissis], istog je dana SIS-ovim pripadnicima koji su mu podređeni, optuženicima EF i IJ, naložio da provode praćenje XY-a do 26. kolovoza 1995.

Protivno odluci 17/1994 i članku 7. stavku 1. odluke 4/1994, dao je 24. kolovoza 1995. usmeni nalog optuženiku EF, voditelju prvog odjela 46. službe SIS-a, da provede praćenje HI-ja u gradu [omissis] i okolici, od kojeg je dobivao informacije o operativnim postupcima i praćenju HI-ja koje je sam prenio ravnatelju SIS-a, optuženiku AB.

Od 30. do 31. kolovoza 1995. upravljao je praćenjem, osobno je obavještavao o praćenju voditelja drugog odsjeka SIS-a i ravnatelja SIS-a, optuženika AB, po potrebi mobilnim telefonom, primao je upute od njih te je posredstvom optuženika EF, koji se nalazio u gradu [omissis], upravljao pripadnicima odjela za praćenje.

Nadalje, kad je 31. kolovoza 1995. u 10:30 HI osobnim automobilom [omissis] napustio svoju kuću, naložio je da ga se prati, a nakon njegova privođenja i uhićenja pod prijetnjom vatrenim oružjem, da osobna vozila odjela za praćenje zatvore državnu cestu br. II/502.

Zatim je optuženik EF, u svojstvu voditelja prvog odjela 46. službe SIS-a, u okviru vertikalnog zapovjednog lanca 13. kolovoza 1995. u zgradi SIS-a u Bratislavi primio od voditelja 46. službe, optuženika CD, nalog da upotrijebi operativna obavještajna sredstva u smislu članka 11. Zakona 46/1993 i tehnička obavještajna sredstva u smislu članka 12. Zakona 46/1993 u svrhu praćenja XY-a te je protivno članku 10. stavku 1. Zakona 46/1993 odluke 17/1994 i članku 7. stavku 1. odluke 4/1994 naložio SIS-ovim pripadnicima koji su mu podređeni **[orig. str. 8.]** da slijede XY-a svojim osobnim automobilima unatoč tomu što je znao da se na upotrebu operativnih obavještajnih sredstava nije odnosila odluka ravnatelja SIS-a ili osobe koju je on ovlastio u skladu s člankom 11. stavkom 2. te da za upotrebu tehničkih obavještajnih sredstava u smislu članka 12. stavka 1. točke (c) nije primio prethodno odobrenje dežurnog suca prijašnjeg Mestskog suda (Općinski sud) u Bratislavi u skladu s člankom 13. stavkom 2. Zakona 46/1993.

Protivno članku 10. stavku 1. Zakona 46/1993, odluci 17/1994 i članku 7. stavku 1. odluke 4/1994, naložio je 27. kolovoza 1995. u Bratislavi, [omissis] u zgradi SIS-a, svojem zamjeniku, optuženiku IJ, i drugim pripadnicima odjela da nadziru HI-jevu obiteljsku kuću iz osobnog automobila [omissis] koji je parkirao u gradu [omissis] i da upotrijebe osobna vozila SIS-a za praćenje HI-jevih kretanja izvan grada, kao i da ga obavijeste o rezultatima praćenja unatoč tomu što je znao da ravnatelj SIS-a ili osoba koju je ovlastio nije odobrila upotrebu operativnih obavještajnih sredstava u smislu članka 11. stavka 22. Zakona 46/1993 i da nadležni dežurni sudac prijašnjeg Mestskog suda (Općinski sud) u Bratislavi [nije odobrio] upotrebu tehničkih obavještajnih sredstava u smislu članka 12. stavka 1. točaka (b) i (c) Zakona 46/1993.

U gradu [omissis], radioodašiljačem i mobilnim telefonom davao je 31. kolovoza 1995. upute SIS-ovim pripadnicima koji su mu podređeni te je obavijestio voditelja 46. službe SIS-a, optuženika CD, o odvijanju praćenja, a zatim je, nakon što je u 10:47 HI uhićen pod prijetnjom vatrenim oružjem, svojim osobnim automobilom [omissis] sam sudjelovao u blokadi državne ceste II/502 kako bi spriječio prolazak dolazećih vozila.

Zatim je optuženik IJ, SIS-ov pripadnik koji je djelovao u svojstvu zamjenika voditelja prvog odjela 6. službe SIS-a, primio 13. kolovoza 1995. u zgradi SIS-a u Bratislavi, u okviru vertikalnog zapovjednog lanca, usmeni nalog od voditelja 46. službe SIS-a i voditelja prvog odjela da upotrijebi operativna obavještajna sredstva u smislu članka 11. Zakona 46/1993 i tehnička obavještajna sredstva u smislu članka 12. Zakona 46/1993 u svrhu praćenja XY-a, protivno članku 10. stavku 1. Zakona 46/1993, odluci 17/1994 i članku 7. stavku 1. odluke 4/1994; naložio je SIS-ovim pripadnicima koji su mu podređeni da provedu praćenje XY-a

osobnim vozilima unatoč tomu što je znao da se na upotrebu operativnih obavještajnih sredstava nije odnosila odluka ravnatelja SIS-a ili osobe koju je ovlastio u skladu s člankom 11. stavkom 2. Zakona 46/1993 i da za upotrebu tehničkih obavještajnih sredstava u smislu članka 12. stavka 1. točke (c) Zakona 46/1993 nije primljeno prethodno pisano odobrenje nadležnog dežurnog suca prijašnjeg Mestskog suda (Općinski sud) u Bratislavi, pri čemu treba uzeti u obzir da je osobno osigurao nadzor praćenja i da je o tijeku praćenja obavještavao voditelja 46. službe SIS-a, optuženika CD.

Nadalje, nakon što je 27. kolovoza 1995., posredstvom voditelja prvog odjela, primio nalog voditelja 46. službe SIS-a da provede praćenje HI-ja u gradu [omissis], u ulici Nová Pezinská 28. kolovoza 1995. postavljen je jedan automobil marke Mercedes Benz [omissis] iz kojeg su SIS-ovi pripadnici nadzirali HI-jevu kuću, radioodašiljačem upozorili na njegov odlazak i osobnim automobilima pratili njegova kretanja, pri čemu su mobilnim telefonom obavještavali voditelja prvog odjela, optuženika EF, o tijeku praćenja.

[IJ] je 31. kolovoza 1995. izvršio zadatke iz plana otmice, pri čemu je u osobnom automobilu marke Toyota [omissis] slijedio HI-ja nakon što je on u 10:30 osobnim automobilom [omissis] otišao iz svoje kuće u smjeru Bratislave [**orig. str. 9.**], a zatim je, nakon što ga je uhitio pod prijetnjom vatrenim oružjem na državnoj cesti II/502, s ostalim vozilima iz odjela za praćenje blokirao pristup cesti.

Optuženik PR organizirao je, kao SIS-ov pripadnik, na temelju naloga ravnatelja SIS-a, optuženika AB, tijekom neutvrđenih dana u kolovoza 1995. skupinu u kojoj je sudjelovao optuženik ST, optuženik UV, optuženik WZ i optuženik BC, te je zatim preuzeo funkciju koordinatora između organizatora otmice i pripadnika te skupine, s kojom je 29. kolovoza 1995. na parkiralištu [omissis] u Bratislavi preuzeo osobna vozila koja pripadaju SIS-u, kojima je u sljedećim danima pratio HI-jeva kretanja u gradovima [omissis] s ciljem njegova uhićenja i predavanja drugim SIS-ovim pripadnicima, koji su ga trebali prevesti preko granice u Republiku Austriju.

Nakon što su 31. kolovoza 1995. u 10:30, zahvaljujući informacijama o praćenju SIS-ova pripadnika u automobilu marke Mercedes Benz [omissis], saznali da je HI otišao iz svoje kuće u smjeru Bratislave, krenuli su kolonom osobnih automobila SIS-a koja je slijedila HI-jevo vozilo. Na državnoj cesti II/502 [omissis] u 10:47 zaustavili su HI-jev osobni automobil automobilom marke Seat Toledo [omissis] sprijeda i automobilom marke Seat Ibiza [omissis] s boka.

Dok su ga imali na nišanu, zatražili su od HI-ja da izađe iz automobila, a kad nije reagirao izvukli su ga silom te su ga, unatoč tomu što je pružao otpor, posjeli na stražnje sjedalo automobila marke Seat Toledo. Stavili su mu plavu torbu na glavu i lisičine oko ruku te su zaplijenili njegov automobil marke Mercedes Benz [omissis]. Nadalje, na putu prema Vajnoryju HI je pokušao iskočiti iz vozila, pa su ga udarali šakom u lice, upotrijebili elektrošoker na njegovu spolovilu i prisilili ga da popije dvije boce viskija te ga tako doveli u stanje opijenosti.

Optuženik PR obavijestio je mobilnim telefonom voditelja druge jedinice SIS-a o odvijanju akcije, a taj je voditelj obavijestio optuženika [omissis] AB. Tako su ga doveli u Bratislavu cestom [omissis], gdje su HI-ja predali drugim SIS-ovim pripadnicima.

Optuženik GH izvršio je, kao SIS-ov pripadnik na funkciji voditelja odjela za istrage drugog odsjeka SIS-a, u okviru vertikalnog zapovjednog lanca, upute ravnatelja SIS-a, optuženika AB i voditelja drugog odsjeka SIS-a prilikom praćenja XY-a unatoč tomu što je znao da u pogledu upotrebe operativnih obavještajnih sredstava ravnatelj SIS-a ili osoba koju je ovlastio nije donijela odluku u skladu s člankom 11. stavkom 2. Zakona 46/1993; jednom je prilikom pratio tu osobu iz Bratislave u Levoču i natrag te je prikrio da je granicu između Austrije i Mađarske prešao bez dokumenata; također je 30. i 31. kolovoza 1995. organizirao nesmetan prijelaz granice na graničnim prijelazima Bratislava-Berg i Jarovce-Kittsee optuženicima LM i NO, koji su prevezli žrtvu HI u Austriju u osobnom automobilu marke Mercedes Benz [omissis].

Optuženik LM i optuženik NO izvršili su, kao pripadnici službe za specijalne operacije drugog odsjeka SIS-a i u okviru vertikalnog zapovjednog lanca, upute voditelja drugog odsjeka SIS-a tako što su 30. kolovoza 1995. na graničnom prijelazu Bratislava- Petržalka [omissis] dočekali HI-jev osobni automobil koji su trebali propustiti u Austriju. Budući da plan tada nije proveden, preuzeli su 31. kolovoza na istom mjestu u 14 sati od optuženika PR i optuženika WZ osobni automobil marke Mercedes Benz [orig. str. 10.] [omissis] na čijem je stražnjem sjedalu bio onesviješteni HI te su ga preko graničnog prijelaza Petržalka-Berg prevezli putem za diplomate.

Budući da na parkiralištu u Bergu nije bio prisutan nadležni zaposlenik austrijske kontrole putnih isprava, obavili su telefonski poziv s voditeljem drugog odsjeka koji je po nalogu optuženika AB dao uputu da se žrtva odvede u Hainburg.

Po nalogu optuženika AB, SIS-ov pripadnik koji je poslan u Austriju prijavio je policijskoj stanici u Hainburgu lokaciju vozila s traženom osobom. U 16:30 optuženik AB obavijestio je mobilnim telefonom ZZ-a da su žrtva i automobil u Hainburgu te je u 17 sati na temelju telefonskog poziva austrijska policija uhitila HI-ja, pri čemu je znala da su mu optuženici u napadu nanijeli lake ozljede i da se njegovim prelaskom u Austriju nakon njegova zadržavanja povrijedio članak 23. stavak 4. Ustava Slovačke Republike, na temelju kojeg građanin ne može biti prisiljen napustiti svoju domovinu, ne može biti izručen ili predan drugoj državi.

Žrtvi HI nanesena je šteta u odnosu na njegov boravak u Austriji koja odgovara troškovima njegova pravnog zastupanja u ukupnom iznosu od 478241,13 austrijskih šilinga.

2. Optuženik DE utvrdio je 6 rujna 1995., kao SIS-ov pripadnik i po nalogu svojeg izravno nadređenoga, voditelja prvog odjela 46. službe SIS-a, EF-a, zajedno s pripadnikom policijske jedinice u općini [omissis], od kojeg je tražio potvrdu u

obliku službenog zapisa, da se kombi marke Mercedes Benz [omissis] bijele boje nalazio u njegovoj četvrti od 28. do 31. kolovoza 1995. Nakon što je pripadnik policije odbio postupiti u skladu s tim zahtjevom, naručili su 13. rujna 1995. oko 13 sati prozirna stakla u staklani u Bratislavi [omissis] u vrijednosti od 2766 slovačkih kruna kojima su zamijenili neprozirni lim na automobilu marke Mercedes Benz 208 D kako svjedoci u kaznenom postupku povodom otmice HI-ja u inozemstvo ne bi prepoznali da je to vozilo bilo parkirano na križanju ulica [omissis] pred kućom [omissis] i da su iz njega SIS-ovi pripadnici od 28. do 31. kolovoza 1995. nadzirali HI-jevu kuću, unatoč tomu što je [DE] znao da je 31. kolovoza 1995. u vožnji prema Bratislavi na državnoj cesti II/502 zaustavljen automobil marke Mercedes koji pripada HI-ju, kojeg su uhvatili uz upotrebu sile i prevezli u Austriju gdje su HI-ja u Hainburgu uhitile austrijske policijske snage u njegovu automobilu, a te su radnje poduzeli u svrhu prikrivanja činjenice da su SIS-ovi pripadnici počinili kazneno djelo i kako bi osobe uključene u kazneno djelo otmice izbjegle kazneni progon.

2. Rješenjem od 14. lipnja 2017., u skladu s člankom 23. stavkom 3. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., Okresný súd Bratislava III (Općinski sud Bratislava III) spojio je prethodno navedeni kazneni predmet s kaznenim predmetom [omissis] koji se vodi protiv optuženika AB, CD, FG, EF, IJ i JL, koji su optuženi za počinjenje kaznenog djela zlouporabe ovlasti državnog službenika u obliku pomoći u smislu članka 10. stavka 1. točke (c) i članka 158. stavka 1. točke (b) i članka 158. stavka 2. točke (c) Kaznenog zakonika koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., koje su počinili u sljedećim okolnostima: AB, CD, FG, EF, IJ i JL, u svojstvu pripadnika tijela javne vlasti – Slovenská informačná služba (Slovačka obavještajna služba) – protivno svojim ovlastima utvrđenima u članku 1. stavku 2. Zakona 46/1993, zadaćama utvrđenima u članku 2. Zakona 46/1993, kao i obvezama SIS-ovih pripadnika u smislu članka 7. Zakona 46/1993, u namjeri da prikriju činjenicu da su se riješili automobila marke Mercedes koji je u srpnju 1995. upotrijebljen za praćenje vlasnika restorana UP u općini [omissis] i u kolovozu 1995. za praćenje HI-ja [**orig. str. 11.**] u gradu [omissis], sudjelovali su u kaznenom djelu time što je JF, zaposlenik prvog odjela 46. službe SIS-a, dao lažnu izjavu unatoč tomu što je znao da osobni automobil marke Mercedes Benz 208D [omissis] koji pripada SIS-u nije bio ukraden u noći s 18. prosinca 1995. na 19. prosinca 1995. tijekom vožnje na dužnosti u kojoj IJ nije sudjelovao, a ta je izjava poslužila kao temelj za nezakonito postupanje Istražnog odbora i rukovodećeg osoblja SIS-a; CD je kao voditelj jedinice 94. SIS-a u svojoj izjavi o događajima 28. prosinca 1995. dao lažne informacije o akciji u zapadnoj Slovačkoj u pogledu svojeg sudjelovanja na mjestu krađe vozila i o pronalasku registarske pločice automobila marke Mercedes Benz 208D te je 26. siječnja 1996., nalogom br. 6 osnovao istražni odbor jedinice 94. u svrhu istraživanja štete nastale krađom službenog vozila; FG, koji je imenovan voditeljem nadležnim za prijevoz automobilom jedinice 94., u svojstvu predsjednika odbora, nije zajamčio detaljnu istragu nastalih događaja te zajedno s članovima odbora, [odnosno] EF-om, koji je imenovan voditeljem prvog odjela 46. službe SIS-a, i IJ-em, voditeljem prvog tima prvog odjela 46. službe SIS-a, nije ispitao okolnosti krađe vozila, a unatoč tomu što su znali da vozilo nije

ukradeno, potvrdili su točnost podataka, umanjili vrijednost predmetnog vozila i 7. veljače 1996. predložili ravnatelju SIS-a da zatvori predmet do pronalaska automobila i da nakon deset godina upiše štetu na teret države, što je odobrio CD, kao voditelj jedinice 94. SIS-a, AB, kao ravnatelj SIS-a, a zakonski zastupnik, protivno članku 3. stavku 2. zakona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení noviel (Zakon br. 278/1993 o upravljanju državnom imovinom, kako je izmijenjen), unatoč tomu što je znao da niži SIS-ovi pripadnici nisu prijavili krađu vozila nadležnim policijskim tijelima, nije djelovao u skladu s člankom 8. stavkom 1. Zakonika o kaznenom postupku, nije poduzeo mjere kako bi se utvrdilo je li kazneno djelo stvarno počinjeno, nego je preuzeo lažna utvrđenja odbora i odobrio prijedlog odbora i CD-ovu preporuku, te je odlukom od 12. ožujka 1996. donesenom u skladu s člankom 127. stavkom 1. zakona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ (Zakon br. 410/1991 o policijskim službenicima) odlučio zatvoriti predmet i odgoditi naknadu štete na razdoblje od deset godina te je odobrio da tu naknadu štete snosi država nakon isteka tog razdoblja, iako to nije dopušteno na temelju zakona o policiji, čime je SIS-u prouzročio štetu u iznosu od 1 454 434 slovačkih kruna.

3. Rješenjem od 29. lipnja 2001. [*omissis*], Okresný súd Bratislava III (Općinski sud Bratislava III) suspendirao je kazneni progon protiv svih optuženika uz obrazloženje da su 3. ožujka 1998. dobili amnestiju od predsjednika vlade Slovačke Republike. Prethodno navedeno rješenje potvrđeno je 5. lipnja 2002. odlukom Krajskog suda v Bratislave (Okružni sud u Bratislavi, Slovačka) te je postalo pravomoćno.
4. Sud koji je uputio zahtjev ponovno je pokrenuo postupak zbog presude Ústavnog suda Slovenskej republiky (Ustavni sud, Slovačka; u daljnjem tekstu: Ustavni sud) od 31. svibnja 2017. [*omissis*] u kojoj je odlučio da je rezolucija Národne rade Slovenskej republiky (Nacionalno vijeće Slovačke Republike; u daljnjem tekstu: Nacionalno vijeće Slovačke Republike) br. 570 od 5. travnja 2017. o stavljanju izvan snage članka V. i članka VI. odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 3. ožujka 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 55/1998., odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 7. srpnja 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 214/1998 i odluke predsjednika Slovačke Republike od 12. prosinca 1997. o odobrenju pomilovanja optuženiku [*omissis*] u skladu s Ustavom Slovačke Republike.
5. Nakon ponovnog pokretanja postupka, obrana je sudu koji je uputio zahtjev podnijela zahtjev za suspenziju postupka i zahtjev za prethodnu odluku pred Sudom koji se odnosi na tumačenje članka 47., članka 48. stavka 2. i članka 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), Okvirne odluke 2002/584 u vezi s relevantnim člancima Direktive 2012/13 [**orig. str. 12.**] (o pravu na informiranje u kaznenom postupku) i Direktive 2016/343 (o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku).

6. Taj se zahtjev temelji na pravnim nejasnoćama u donesenom nacionalnom zakonodavstvu, konkretno u odredbama šestog odjeljka Zákona o Ústavnom súde (Zakon o Ustavnom sudu) (konkretno članci 48.a i 48.b), odredbama Ústavnog zákona č. 71/2017 (Ustavni zakon br. 71/2017), kao i u Uzneseniju Národnej rady Slovenskej republiky z 5. apríla 2017 číslo 570 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky z 3. marca 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 55/1998 Z. z., rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky zo 7. júla 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 214/1998 Z. z. a rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky v konaní o milosť pre obvineného zo dňa 12. decembra 1997 č. k. 3573/96-72-2417 (rezolucija Nacionalnog vijeća Slovačke Republike br. 570 od 5. travnja 2017. o stavljanju izvan snage članka V. i članka VI. odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 3. ožujka 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 55/1998, odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 7. srpnja 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 214/1998 i odluke Predsjednika Slovačke Republike od 12. prosinca 1997. o odobrenju pomilovanja optuženiku, pod brojem 3573/96-72-2417; u daljnem tekstu: rezolucija). Cilj predmetne rezolucije bio je oduzeti amnestije na temelju kojih su doneseni, među ostalim, rješenje kojim se prekida kazneni progon protiv AB-a i dr., odnosno rješenje Okresnog suda Bratislava III (Općinski sud Bratislava III) [omissis] od 29. lipnja 2001., kao i rješenje Krajskog suda u Bratislavi (Okružni sud u Bratislavi) [omissis]. U ovom predmetu, optužnica je podignuta i protiv ST-a [omissis], protiv kojeg je trebalo izdati nacionalni uhidbeni nalog, europski uhidbeni nalog i međunarodni uhidbeni nalog.
7. Nakon što je ispitao spis, sud koji je uputio zahtjev, kao nacionalni sud, smatra da je potrebna odluka Suda kako bi donio svoju presudu (članak 267. drugi stavak UFEU-a).

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

8. U skladu s člankom 82. UFEU-a:

„Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima u Uniji temelji se na načelu uzajamnog priznavanja presuda i sudskih odluka te uključuje usklađivanje zakona i drugih propisa država članica u područjima iz stavka 2. i članka 83.

Europski parlament i Vijeće, odlučujući u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, usvajaju mjere za:

- (a) utvrđivanje pravila i postupaka kojima se osigurava priznavanje svih oblika presuda i sudskih odluka u čitavoj Uniji;
- (b) sprečavanje i rješavanje sukoba nadležnosti među državama članicama;
- (c) potporu osposobljavanju sudaca i sudskog osoblja;

(d) olakšavanje suradnje među sudskim ili drugim odgovarajućim tijelima država članica u vezi s kaznenim postupcima i izvršenjem odluka.”

9. [U skladu s člankom 82. stavkom 2. UFEU-a] „Europski parlament i Vijeće mogu direktivama donesenima u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom utvrditi minimalna pravila potrebna za olakšavanje uzajamnog priznavanja presuda i sudskih odluka te policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima s prekograničnim elementima. **[orig. str. 13.]**
10. [Nastavak stavka 2.] U tim se pravilima uzimaju u obzir razlike pravnih tradicija i sustava država članica.

Pravila se odnose na:

- (a) uzajamno prihvaćanje dokaza među državama članicama;
- (b) prava pojedinaca u kaznenom postupku;
- (c) prava žrtava kaznenog djela;
- (d) sve druge posebne aspekte kaznenog postupka koje je Vijeće unaprijed odredilo odlukom; takvu odluku Vijeće donosi jednoglasno uz prethodnu suglasnost Europskog parlamenta.

Usvajanje minimalnih pravila iz ovog stavka ne sprečava države članice da zadrže ili uvedu višu razinu zaštite pojedinaca.”

11. [U skladu s člankom 82. stavkom 3. UFEU-a] „Ako član Vijeća smatra da bi nacrt direktive iz stavka 2. mogao utjecati na temeljne aspekte njegova kaznenopravnog sustava, može zatražiti da se nacrt te direktive uputi Europskom vijeću. U tom se slučaju redovni zakonodavni postupak suspendira. Nakon rasprave i u slučaju konsenzusa, Europsko vijeće u roku od četiri mjeseca od te suspenzije vraća nacrt Vijeću koje prekida suspenziju redovnog zakonodavnog postupka.

U istom roku, u slučaju neslaganja i ako najmanje devet država članica želi uspostaviti pojačanu suradnju na temelju nacrta dotične direktive, one u skladu s tim izvješćuju Europski parlament, Vijeće i Komisiju. U tom se slučaju smatra da je ovlaštenje za nastavak pojačane suradnje iz članka 20. stavka 2. Ugovora o Europskoj uniji i članka 329. stavka 1. ovog Ugovora dano i primjenjuju se odredbe o pojačanoj suradnji.”

12. Člankom 47. Povelje određuje se:

„Svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom, u skladu s uvjetima utvrđenima ovim člankom.

Svatko ima pravo da zakonom prethodno ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj. Svatko ima mogućnost biti savjetovan, branjen i zastupan.

Pravna pomoć osigurava se za osobe koje nemaju dostatna sredstva, u mjeri u kojoj je takva pomoć potrebna za osiguravanje učinkovitog pristupa pravosuđu.”

13. Člankom 48. stavkom 2. Povelje određuje se:

„Zajamčeno je poštovanje prava na obranu svakog optuženika.”

14. Člankom 50. Povelje određuje se:

„Nikome se ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u Uniji u skladu sa zakonom.”

15. Člankom 1. stavkom 1. Okvirne odluke 2002/584 određuje se:

„Europski uhidbeni nalog je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.”

16. Člankom 1. stavkom 2. Okvirne odluke 2002/584 određuje se: **[orig. str. 14.]**

„Države članice izvršavaju svaki europski uhidbeni nalog na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.”

17. Člankom 1. stavkom 3. Okvirne odluke 2002/584 određuje se:

„Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. Ugovora o Europskoj uniji.”

18. Člankom 3. Okvirne odluke, naslovljenim „Razlozi za obvezno neizvršavanje europskog uhidbenog naloga”, određuje se:

„Pravosužno tijelo države članice izvršenja (dalje u tekstu: „pravosužno tijelo izvršenja”) odbija izvršenje europskog uhidbenog naloga u sljedećim slučajevima:

1. ako je kazneno djelo zbog kojega je izdan uhidbeni nalog predmet amnestije u državi članici izvršenja, a ta je država nadležna za progon kaznenog djela u skladu sa svojim kaznenim pravom;

2. ako je pravosužno tijelo izvršenja obaviješteno da je tražena osoba pravomoćno osuđena [u odnosu na traženu osobu donesena pravomoćna presuda] u nekoj državi članici za ista kaznena djela, pod uvjetom da je, u slučaju izricanja presude [kazne], ta kazna izdržana ili se trenutačno izdržava ili [...] više ne može biti izvršena u skladu s pravom države članice u kojoj je [...] izrečena;

3. ako osoba protiv koje je izdan europski uhiđbeni nalog više ne može, zbog svoje dobi, kazneno odgovarati za kaznena djela na kojima se temelji uhiđbeni nalog, u skladu s pravom države članice izvršenja.”

19. Člankom 7. Direktive 2012/13 određuje se:

„1. Kada je osoba uhićena ili zadržana u bilo kojoj fazi kaznenog postupka, države članice osiguravaju da dokumenti povezani s predmetnim slučajem koji se nalaze u posjedu nadležnih tijela, a koji su ključni za djelotvorno pobijanje, u skladu s nacionalnim pravom, zakonitosti uhićenja ili zadržavanja, budu dostupni uhićenim osobama ili njihovim odvjetnicima.

2. Države članice osiguravaju da tim osobama ili njihovim odvjetnicima bude zajamčen pristup barem svim onim materijalnim dokazima koji se nalaze u posjedu nadležnih tijela, bez obzira na to jesu li ti dokazi u korist ili na štetu osumnjičenika ili okrivljenika, kako bi se osigurala pravičnost postupka i kako bi oni pripremili obranu.

3. Ne dovodeći u pitanje stavak 1., pristup materijalima iz stavka 2., osigurava se pravovremeno kako bi se omogućilo djelotvorno ostvarivanje prava na obranu, a najkasnije prilikom podnošenja optužnice sudu na razmatranje. Ako u posjed nadležnih tijela dođu dodatni materijalni dokazi, pristup tim dokazima se osigurava pravovremeno kako bi se omogućilo njihovo razmatranje.

4. Odstupajući od stavaka 2. i 3., te pod uvjetom da se time ne dovodi u pitanje pravo na pravično suđenje, pristup određenim materijalima može se uskratiti, kada bi takav pristup mogao dovesti do ozbiljnog ugrožavanja života ili temeljnih prava druge osobe, ili ako bi takvo uskraćivanje bilo prijeko potrebno radi zaštite važnog javnog interesa, kao što je to u slučajevima kada bi pristup mogao ugroziti istragu koja je u tijeku ili ozbiljno naštetiti nacionalnoj sigurnosti države članice u kojoj se vodi kazneni postupak. Države članice osiguravaju da, u skladu s postupcima nacionalnog prava, odluka o uskraćivanju pristupa određenim materijalima u skladu s ovim stavkom, bude donesena od strane pravosudnog tijela ili da barem podliježe preispitivanju od strane suda.

5. Pristup, kako je naveden u ovom članku, osigurava se **[orig. str. 15.]** besplatno.”

20. Člankom 8. stavkom 2. Direktive 2012/13 određuje se:

„Države članice osiguravaju da osumnjičenici ili okrivljenici ili njihovi odvjetnici imaju pravo pobijati, u skladu s postupcima nacionalnog prava, moguće propuštanje ili odbijanje nadležnih tijela da pruže informacije u skladu s ovom Direktivom.”

21. Člankom 8. stavkom 1. Direktive 2016/343 određuje se:

„Države članice osiguravaju da osumnjičenicima i optuženicima imaju pravo sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku koji se vodi protiv njih.”

22. Člankom 9. Direktive 2016/343 određuje se:

„Države članice osiguravaju da osumnjičenicima ili optuženicima koji nisu sudjelovali na raspravi u kaznenom postupku koji se vodio protiv njih i u slučaju da nisu bili ispunjeni uvjeti iz članka 8. stavka 2. imaju pravo na obnovu postupka ili drugo pravno sredstvo kojim se omogućuje novo utvrđivanje merituma predmeta, uključujući ispitivanje novih dokaza, što bi moglo dovesti do ukidanja izvorne odluke. U tom pogledu države članice jamče da dotični osumnjičenicima i optuženicima imaju pravo biti nazočni i sudjelovati na raspravi u skladu s postupcima predviđenima nacionalnim pravom te ostvariti svoja prava na obranu.”

23. Člankom 10. stavkom 1. Direktive 2016/343 određuje se:

„Države članice osiguravaju da osumnjičenicima i optuženicima, ako su njihova prava iz ove Direktive prekršena, imaju na raspolaganju učinkovito pravno sredstvo.”

24. Člankom 14. stavkom 1. Direktive 2016/343 određuje se:

„Države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom do 1. travnja 2018. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.”

B. Slovačko pravo

25. U skladu s člankom 86. točkom (i) Ustava Slovačke Republike (na snazi od 4. travnja 2017.), Národná rada Slovenskej republiky (Nacionalno vijeće Slovačke Republike; u daljnjem tekstu: Nacionalno vijeće Slovačke Republike) nadležno je, među ostalim, za:

„odlučivanje o poništenju odluke predsjednika donesene u skladu s člankom 102. stavkom 1. točkom (j), u slučaju da je ta odluka protivna načelima demokratske države i vladavine prava; donesena rezolucija opće je primjene i objavljuje se na isti način kao i zakon.”

26. Člankom 129.a Ustava Slovačke Republike (na snazi od 4. travnja 2017.) Ústavným súdom Slovenskej republiky (Ustavni sud Slovačke Republike; u daljnjem tekstu Ustavni sud) priznaju se sljedeće ovlasti:

„Ustavni sud odlučuje o ustavnosti rezolucije Nacionalnog vijeća Slovačke Republike kojom se oduzima amnestija ili pojedinačno pomilovanje, donesene u skladu s člankom 86. točkom (i). Ustavni sud po službenoj dužnosti pokreće postupak u skladu s prvom rečenicom; članak 125. primjenjuje se *mutatis mutandis*.” [orig. str. 16.]

27. Člankom 154.f Ustava Slovačke Republike (na snazi od 4. travnja 2017.) predviđaju se i sljedeći retroaktivni učinci:

„1. Odredbe članka 86. točke (i), članka 88.a i članka 129.a primjenjuju se i na članak V. i članak VI. odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 3. ožujka 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 55/1998, odluku predsjednika vlade Slovačke Republike od 7. srpnja 1998. o davanju amnestije, objavljenu pod brojem 214/1998, kao i odluku predsjednika Slovačke Republike od 12. prosinca 1997. o davanju pomilovanja optuženiku, pod brojem [omissis].

2. Oduzimanje amnestija i pomilovanja u skladu sa stavkom 1. dovodi do:

(a) poništenja odluka tijela javne vlasti ako su donesene i obrazložene na temelju amnestija i pomilovanja navedenih u stavku 1., i

(b) nestanka zakonskih prepreka kaznenim progonima na temelju amnestija i pomilovanja navedenih u stavku 1.; trajanje tih zakonskih prepreka nije uključeno u izračun rokova zastare u pogledu činjenica na koje se odnose amnestije i pomilovanja navedeni u stavku 1.”

28. Članci 48.a i 48.b šestog odjeljka Zákona o ústavnom súde (Zakon o Ustavnom sudu) (na snazi od 4. travnja 2017.) uređuju postupak ocjene ustavnosti rezolucije Nacionalnog vijeća Slovačke Republike kojom se oduzimaju pojedinačna pomilovanja ili amnestije na sljedeći način:

„Članak 48.a

Odredbe članaka 19. do 41.b primjenjuju se *mutatis mutandis* na postupak koji se odnosi na provjeru rezolucije Nacionalnog vijeća Slovačke Republike, osim ako člankom 48.b nije drukčije određeno.

Članak 48.b

1. Ustavni sud po službenoj dužnosti pokreće postupak o meritumu u skladu s člankom 129.a Ustava, pri čemu postupak počinje na dan objave u Zbierki zákonova (službeni list) rezolucije koju donese Nacionalno vijeće Slovačke Republike u skladu s člankom 86. točkom (i) Ustava.

2. Samo Nacionalno vijeće Slovačke Republike stranka je u postupku.

3. Druga je stranka u postupku vlada Slovačke Republike, koju zastupa ministar pravosuđa Slovačke Republike ako se postupak odnosi na rezoluciju kojom se oduzima amnestija ili predsjednik Slovačke Republike ako se postupak odnosi na rezoluciju kojom se oduzima pojedinačno pomilovanje.

4. Prije donošenja odluke o meritumu u skladu s ovim odjeljkom, predsjednik Ustavnog suda traži

- (a) mišljenje Nacionalnog vijeća Slovačke Republike kojem je priložen zapisnik s rasprava održanih na sastancima posvećenim rezoluciji koju je Nacionalno vijeće Slovačke Republike donijelo u skladu s člankom 86. točkom (i) Ustava,
- (b) mišljenje predsjednika Slovačke Republike, i
- (c) mišljenje vlade Slovačke Republike; mišljenje u ime vlade **[orig. str. 17.]** Slovačke Republike dostavlja ministar pravosuđa Slovačke Republike.
5. Plenarno vijeće odlučuje o meritumu predmeta u presudi. Presuda se dostavlja Nacionalnom vijeću Slovačke Republike i vladi Slovačke Republike u slučaju amnestije te predsjedniku u slučaju pojedinačnog pomilovanja. Predsjednik Ustavnog suda može odlučiti da će presudu dostaviti i drugim osobama.
6. Ustavni sud odlučuje o ustavnosti rezolucije Nacionalnog vijeća Slovačke Republike kojom se oduzima amnestija ili pojedinačno pomilovanje ili o dijelu te rezolucije, u roku od 60 dana od početka postupka; ako Ustavni sud ne odluči u tom roku, postupak se prekida.
7. Rješenje kojim se prekida postupak ili odbija zahtjev jest pravomoćno, te stoga Ustavni sud neće provoditi novo ispitivanje rezolucije Nacionalnog vijeća Slovačke Republike kojom se oduzima amnestija ili pojedinačno pomilovanje.”
29. U članku 1. stavku 1. zákona č. 15[4]/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (Zakon br. 153/2010 o europskom uhidbenom nalogu, kako je izmijenjen; u daljnjem tekstu: Zakon 153/2010) određuje se:
- „Ovim se zakonom uređuje postupanje slovačkih tijela u slučaju predaje osoba između država članica Europske unije na temelju europskog uhidbenog naloga, kao i s njime povezan postupak.”
30. Člankom 5. stavcima 1. do 3. Zakona 15[4]/2010 određuje se:
- „1. Ako se pretpostavlja da osoba protiv koje je pokrenut kazneni progon može boraviti ili boravi u drugoj državi članici i ako je potrebno tražiti je, predsjednik vijeća ili sudac nadležnog suda protiv te osobe izdaje europski uhidbeni nalog. U okviru istrage, europski uhidbeni nalog izdaje istražni sudac na zahtjev državnog odvjetnika.
2. Europski uhidbeni nalog u smislu stavka 1. može se izdati ako je u pogledu osobe, protiv koje je pokrenut kazneni progon za ista djela, izdan uhidbeni nalog, međunarodni uhidbeni nalog ili konačna i izvršiva odluka kojom se izriče kazna zatvora.

3. Nadležni sud ne izdaje europski uhidbeni nalog ako je prije njegova izdavanja jasno da će se predajom iz inozemstva traženoj osobi nanijeti neproporcionalna šteta u odnosu na važnost kaznenog postupka ili posljedice kaznenog djela.”

31. Člankom 23. stavkom 1. točkama (a) i (b) Zakona 15[4]//2010 određuje se:

„1. Izvršenje europskog uhidbenog naloga odbija se:

- (a) ako je kazneno djelo za koje je izdan europski uhidbeni nalog obuhvaćeno amnestijom danom u Slovačkoj Republici te se slovačkim pravnim poretkom uređuje ovlast slovačkih tijela da provedu kazneni progon u pogledu tog kaznenog djela,
- (b) ako pravosudno tijelo izvršenja ima informacije prema kojima je postupak, koji se vodi u jednoj državi članici protiv tražene osobe za isto djelo, konačno okončan osuđujućom odlukom koja je već izvršena, upravo je se izvršava ili je se više ne može izvršiti na temelju pravnih odredbi države članice u kojoj je donesena [...]” **[orig. str. 18.]**

32. U skladu s člankom 188. stavkom 1. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., nakon preliminarnog ispitivanja optužnice, sud

- (a) prosljeđuje predmet nadležnom sudu, ako on sam nije nadležan za odlučivanje u predmetu,
- (b) prosljeđuje predmet drugom tijelu u okolnostima navedenim u članku 171. stavku 1.,
- (c) prekida kazneni progon u okolnostima navedenim u članku 172. stavku 1.,
- (d) suspendira postupak u okolnostima navedenim u članku 173. stavku 1. točkama (a) do (e) ili u skladu s člankom 224. stavcima 6. ili 7.,
- (e) upućuje predmet državnom odvjetniku radi dopune istrage ako je to potrebno kako bi se uklonile ozbiljne postupovne povrede u istrazi ili kako bi se pojasnile temeljne činjenične okolnosti bez kojih nije moguće odlučiti u glavnom postupku i ako dodatne mjere izvođenja dokaza u sudskom postupku dovode do velikih poteškoća ili očito ugrožavaju brzinu provedbe postupka,
- (f) prekida kazneni progon pod određenim uvjetima u skladu s člankom 307. ili odlučuje o odobrenju postupka mirenja u skladu s člankom 309., ili
- (g) upućuje predmet sucu pojedincu ako je on nadležan na temelju članka 314.a stavka 1.; sudac pojedinac obvezan je tom odlukom.

33. U skladu s člankom 188. stavkom 2. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., nakon preliminarnog ispitivanja optužnice,

sud također može prekinuti kazneni progon u okolnostima navedenim u članku 172. stavcima 2. ili 3.

34. U skladu s člankom 188. stavkom 3. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., nakon preliminarnog ispitivanja optužnice, sud također može suspendirati kazneni progon u okolnostima navedenim u članku 173. stavku 2.
35. U skladu s člankom 188. stavkom 4. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., državni odvjetnik i osoba protiv koje je pokrenut kazneni progon mogu podnijeti tužbu protiv odluke donesene u skladu sa stavkom 1. točkama (a) do (f) i u skladu sa stavcima 2. i 3., tužbu koja, osim suspenzije kaznenog progona, ima suspenzivan učinak.
36. U skladu s člankom 224. stavkom 1. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., sud će suspendirati kazneni progon ako na glavnoj raspravi utvrdi da su nastale okolnosti predviđene člankom 173. stavkom 1. točkama (b) do (e).
37. U skladu s člankom 224. stavkom 2. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., sud će suspendirati kazneni progon čak i ako optuženika nije moguće obavijestiti o održavanju glavne rasprave.
38. U skladu s člankom 224. stavkom 3. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., sud će suspendirati kazneni progon ako tijekom glavne rasprave utvrdi da su nastale okolnosti navedene u članku 173. stavku 2.
39. U skladu s člankom 224. stavkom 4. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., ako razlog za suspenziju prestane postojati, sud nastavlja postupak. **[orig. str. 19.]**
40. U skladu s člankom 224. stavkom 5. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., državni odvjetnik može podnijeti tužbu protiv odluke suda kojom se suspendirao kazneni progon ili kojom se odbio zahtjev za nastavak kaznenog progona.
41. U skladu s člankom 224. stavkom 6. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., sud će suspendirati kazneni progon ako smatra da je pravna odredba opće primjene i nižeg ranga, čija je primjena u određenom kaznenom predmetu odlučujuća za odlučivanje o krivnji i kazni, protivna pravnoj odredbi opće primjene i višeg ranga ili međunarodnom ugovoru, te pokreće postupak pred Ustavnim sudom. Presuda Ustavnog suda obvezuje taj sud, kao i druge redovne sudove.
42. U skladu s člankom 224. stavkom 7. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjivao do 31. prosinca 2005., sud će suspendirati kazneni progon ako Sudu [Europske unije] podnese zahtjev za prethodnu odluku.

43. U skladu s člankom 564. stavkom 1. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjuje od 1. siječnja 2006., kazneni progon koji je pokrenut prije stupanja na snagu ovog zakona i radnje izvršene u okviru tog kaznenog progona proizvode iste učinke kao i pokrenuti kazneni progon i izvršene radnje u skladu s ovim zakonom.
44. U skladu s člankom 564. stavkom 3. Zakonika o kaznenom postupku koji se primjenjuje od 1. siječnja 2006., u predmetima u kojima je naloženo upućivanje općinskom sudu prije stupanja na snagu ovog zakona, općinski sud vodi postupak u skladu s odredbama primjenjivim na taj dan. Redovni žalbeni postupak protiv takve odluke vodi okružni sud u skladu s odredbama primjenjivim na taj dan. U tom se slučaju postupa na način kao da je nenadležan sud prosljedio predmet općinskom sudu u svrhu provedbe postupka.
45. Budući da je upućivanje prethodno navedene osobe pred sud naloženo 27. studenoga 2000., općinski sud treba postupati u skladu sa zakonskom izmjenom i odredbama Zakonika o kaznenom postupku br. 141/1961, koji je bio na snazi do 31. prosinca 2005.

III. Činjenično stanje

46. Na ST i druge osobe, među kojima je AB, odnosio se kazneni progon koji je konačno okončan odlukom Okresnog suda Bratislava III (Općinski sud Bratislava III) od 29. lipnja 2001., u predmetu 5T 119/00, koja je postala pravomoćna i izvršiva. U skladu sa slovačkim zakonodavstvom, riječ je o konačnoj odluci koja ima prirodu odluke o meritumu i proizvodi učinke oslobađajuće presude. Rješenje kojim se proglašava prekid kaznenog progona djelomično je obrazloženo amnestijom koju je 3. ožujka [1998.] dao predsjednik vlade Slovačke Republike koji predstavlja predsjednika Slovačke Republike.
47. Glavna posljedica izmjena donesenih 2017., odnosno Ustavnog zakona br. 71/2017, i izmjene Zakona o Ustavnom sudu (Zakon br. 72/2017) bila je presuda Ustavnog suda [omissis] od 31. svibnja 2017. u kojoj se navodilo sljedeće:
- „Rezolucija Národne rade Slovenskej republiky (Nacionalno vijeće Slovačke Republike) br. 570 od 5. travnja 2017. o stavljanju izvan snage članka V. i članka VI. odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 3. ožujka 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 55/1998, odluke predsjednika vlade Slovačke Republike od 7. srpnja 1998. o davanju amnestije, objavljene pod brojem 214/1998 i odluke predsjednika Slovačke Republike od 12. prosinca 1997. o odobrenju pomilovanja optuženiku [orig. str. 20.] [omissis] jest u skladu s Ustavom Slovačke Republike.”
48. Na temelju tih novih zakonodavnih izmjena, valja poništiti i konačno rješenje kojim se prekida kazneni progon protiv ST-a i ostalih osoba (uključujući AB-a).

49. Okolnosti ovog predmeta opravdavaju izdavanje nacionalnog uhidbenog naloga i europskog uhidbenog naloga. U ovom je predmetu na zahtjev Krajske prokurature (okružno državno odvjetništvo) u Bratislavi sud koji je uputio zahtjev izdao međunarodni uhidbeni nalog jer se prema informacijama iz medija (koje je naveo državni odvjetnik u svojem zahtjevu za međunarodni uhidbeni nalog) ST nalazio u Republici Mali. Budući da sud koji je uputio zahtjev ne raspolaže relevantnim informacijama o mjestu u kojem boravi ST, a pritom se ne isključuje da ST boravi ili će boraviti na državnom području države članice Europske unije, sud koji je uputio zahtjev namjerava izdati i europski uhidbeni nalog. Međutim, s obzirom na sudsku praksu Suda, prije izdavanja takvog naloga potrebno je izdati i nacionalni uhidbeni nalog jer bez njega europski uhidbeni nalog nije valjan (vidjeti primjerice presudu od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385).
50. Budući da sud koji je uputio zahtjev ima dvojbe u pogledu toga protivi li se izdavanje europskog uhidbenog naloga načelu *ne bis in idem*, traži tumačenje od Suda.

IV. Pravna ocjena

A. Primjenjivost Povelje Europske unije o temeljnim pravima

51. Povelja je primjenjiva u ovom predmetu, a u tom pogledu navode se razmatranja koja je nezavisna odvjetnica J. Kokott iznijela [u točki 29.] svojeg mišljenja od 30. ožujka 2017. u predmetu Puškár, C-73/16:

„[...] U skladu s [člankom 51. stavkom 1. Povelje] temeljna prava koja se jamče u pravnom sustavu Unije primjenjuju se na sve situacije uređene pravom Unije¹. Kao što je osobito već utvrđeno u presudi [od 26. veljače 2013.] Åkerberg Fransson, Povelja se primjenjuje i na sankcije u području poreznih propisa, ako se radi o poreznopravnim odredbama prava Unije². Pritom osobito treba uzeti u obzir porez na promet i trošarine. Međutim, pravu Unije podliježu i određena pitanja izravnih poreza, primjerice u području primjene posebnih mjera usklađivanja³ ili u slučaju ograničavanja temeljnih sloboda⁴. Stoga nacionalni sud u konkretnom slučaju često mora ispitati je li Povelja primjenjiva. Osim toga, ako pravo Unije i Povelja nisu primjenjivi, usporedivi zahtjevi često proizlaze iz članka 8. EKLJP- a.

¹ Presude od 26. veljače 2013., Åkerberg Fransson (C- 617/10, EU:C:2013:105, t. 19.) i od 17. prosinca 2015., WebMindLicenses (C- 419/14, EU:C:2015:832, t. 66.)

² Presuda od 26. veljače 2013., Åkerberg Fransson (C- 617/10, EU:C:2013:105, t. 27.)

³ Vidjeti na primjer presudu od 22. listopada 2013., Sabou (C- 276/12, EU:C:2013:678, t. 23. i sljedeće).

⁴ Presuda od 11. lipnja 2015., Berlington Hungary i dr. (C- 98/14, EU:C:2015:386, t. 74. i navedena sudska praksa)

52. [Točka 30. prethodno navedenog mišljenja] Za ovaj predmet proizlazi da upotreba evidencije za potrebe naplate poreza podliježe Direktivi o zaštiti podataka i Povelji, dok je u području kaznenog prava primjenjiva samo Povelja **[orig. str. 21.]** ako se radi o pitanjima koja su utvrđena pravom Unije.”
53. U članku 51., kojim se utvrđuje područje primjene Povelje, navodi se u stavku 1. da se odredbe Povelje „odnose [...] na [...] države članice samo kada provode pravo Unije”, a u stavku 2. da se Poveljom „ne proširuje područje primjene prava Unije izvan ovlasti Unije”. U tom pogledu Sud je pojasnio da, „[kako] bi se utvrdilo odnosi li se nacionalni propis na provedbu prava Unije u smislu članka 51. Povelje potrebno je, uz druge elemente, provjeriti ima li on za cilj provedbu odredbe prava Unije, narav tog propisa te ima li propis ciljeve različite od onih koji su obuhvaćeni pravom Unije, čak i ako može neizravno utjecati na potonje, te također postoje li specifični propisi Unije u tom području ili takvi koji bi mogli utjecati na njega” (presuda od 6. ožujka 2014., Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, t. 25.).
54. Nema nikakve dvojbe da se pravo Unije primjenjuje u ovom predmetu jer se njemu primjenjuje Okvirna odluka 2002/584.
55. U tom pogledu valja podsjetiti da Okvirna odluka nastoji – uvođenjem novog, pojednostavljenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su povrijedile kazneni zakon – olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koja mora postojati između država članica, u skladu s načelom uzajamnog priznavanja (vidjeti u tom smislu presude od 26. veljače 2013., Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, t. 36. i 37. i od 5. travnja 2016., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, t. 75. i 76.).
56. Primjenjuju se i Povelja, Direktiva 2012/13 (o pravu na informiranje u kaznenom postupku) i Direktiva 2016/343 (o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku).

B. Prvo prethodno pitanje

57. Svojim prvim prethodnim pitanje sud koji je uputio zahtjev traži da se protumači je li [izdavanje] europskog uhidbenog naloga u ovom predmetu protivno načelu *ne bis in idem*.
58. Kao prvo, sud koji je uputio zahtjev napominje da, iako se na prvi pogled čini da je postavljeno pitanje trebao uputiti sud izvršenja, a ne sud države izdavateljice naloga, što bi značilo da je riječ o hipotetskom pitanju, to nije slučaj.
59. Europski uhidbeni nalog (EUN) uvijek treba biti proporcionalan svojem cilju. To vrijedi i ako su okolnosti predmeta obuhvaćene člankom 2. stavkom 1. Okvirne odluke 2002/584. S obzirom na ozbiljne posljedice koje izvršenje EUN-a ima za

slobodu tražene osobe i ograničenje slobodnog kretanja, kad se odlučuje treba li izdati EUN, država članica izdavateljica naloga treba razmotriti potrebu njegova izdavanja i stoga ocijeniti i eventualne prepreke budućem izvršenju EUN-a. Prethodno navedena razmatranja jednako jasno proizlaze [iz točke 2.4. četvrtog stavka] Obavijesti Komisije naslovljene „Priručnik o izdavanju i izvršavanju europskog uhidbenog naloga” (SL 2017., C 335/1): „Štoviše, nadležna tijela koja izdaju uhidbeni nalog trebala bi razmotriti bi li se umjesto izdavanja europskog uhidbenog naloga mogle koristiti ostale mjere u području pravosudne suradnje. Ostali pravni instrumenti Unije u području pravosudne suradnje u kaznenim stvarima predviđaju ostale mjere koje su u mnogim situacijama učinkovite te istodobno manje prisilne (vidjeti odjeljak 2.5.)” [orig. str. 22.]

60. Iz sudske prakse Suda proizlazi da je jedan od mehanizama nadzora prilikom izdavanja EUN-a zahtjev za izdavanje nacionalnog uhidbenog naloga (presuda od 1. lipnja 2016., Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385). Slijedom toga, ako nacionalni sud izda EUN a da pritom ne izda nacionalni uhidbeni nalog, EUN nije valjan i ne može ga se izvršiti.
61. Kao što je Sud podsjetio u prethodno navedenoj presudi, sustav EUN-a obuhvaća zaštitu na dvije razine postupovnih i temeljnih prava koja treba primjenjivati na traženu osobu: pravosudnu zaštitu na prvoj razini prilikom donošenja nacionalne sudske odluke i zaštitu koja se osigurava na drugoj razini prilikom izdavanja europskog uhidbenog naloga. Ta pravosudna zaštita na dvije razine ne postoji u situaciji u kojoj nacionalno pravosudno tijelo prije izdavanja EUN-a nije donijelo nikakvu nacionalnu sudsku odluku na temelju koje se može izvršiti EUN.
62. Okosnica upućenog prethodnog pitanja temelji se na tome je li konačna odluka kojom se okončava kazneni progon (ili oslobađajuća presuda) uvijek obuhvaćena načelom *ne bis in idem* ako je ta odluka donesena na temelju amnestije koju je oduzelo zakonodavno tijelo nakon što je ta odluka postala pravomoćna i ako se nacionalnim pravnim poretkom predviđa da oduzimanje takve amnestije dovodi do poništenja odluka tijela javne vlasti kad su donesene i obrazložene na temelju oduzete amnestije, a da pritom nije potrebno donositi posebnu sudsku odluku ili provesti sudski postupak.
63. Meritum predmeta stoga se odnosi na to može li se u ovom predmetu ugroziti temeljno pravo da se ne bude dva puta osuđen ili kažnjen za isto kazneno djelo, zajamčeno Poveljom, zbog nacionalnog mehanizma kojim se poništavaju konačne odluke u kaznenim stvarima i koji je izravno uspostavilo zakonodavno tijelo, a da se pritom ne donosi nikakva sudska odluka i nema sudjelovanja dotičnih osoba. Drugim riječima, postavlja se pitanje je li činjenica da je zakonodavno tijelo „povezano” s odlukom o krivnji i kazni u situaciji u kojoj je taj mehanizam usklađen s unutarnjim pravnim poretkom u skladu s pravom Unije. Postavlja se čak i pitanje je li, s obzirom na pravo Unije, nacionalni sud dužan poštovati oduzimanje amnestije koje je u skladu s nacionalnim pravnim poretkom, ali protivno pravu Unije.

C. Drugo prethodno pitanje

64. Svojim drugim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita Sud primjenjuje li se Direktiva [2012/13] i na poseban postupak koji se odnosi na oduzimanje amnestije u smislu „nacionalnog mehanizma” oduzimanja amnestije.
65. Člankom 2. [Direktive 2012/13], naslovljenim „Područje primjene”, određuje se: „Ova se Direktiva primjenjuje od trenutka kada nadležna tijela država članica obavijeste osobe da su osumnjičene ili okrivljene za počinjenje kaznenog djela pa do završetka postupka, pri čemu se misli na konačno rješavanje pitanja je li osumnjičenik ili okrivljenik počinio kazneno djelo, uključujući, ako je to potrebno, određivanje sankcije i odlučivanje o žalbi.”
66. Člankom 3. [Direktive 2012/13], naslovljenim „Pravo na informiranje o pravima”, u njegovu stavku 1. točki ([c]), određuje se: „Države članice osiguravaju da se osumnjičenicima ili okrivljenicima žurno pruže informacije barem o sljedećim postupovnim pravima, kako se primjenjuju prema nacionalnom pravu, kako bi im se omogućilo djelotvorno ostvarivanje tih prava: [...] pravo na informiranost o optužbama u skladu s člankom 6.” **[orig. str. 23.]**
67. Člankom 6. [Direktive 2012/13], naslovljenim „Pravo na informiranje o optužbama”, u njegovu stavku 4., određuje se: „Države članice osiguravaju da osumnjičenici ili okrivljenici budu žurno obaviješteni o svim promjenama informacija koje su pružene u skladu s ovim člankom, kada je to potrebno radi osiguravanja pravičnosti postupka.”
68. Člankom 7. [Direktive 2012/13], naslovljenim „Pravo pristupa spisu predmeta”, u njegovu stavku 1., određuje se: „Kada je osoba uhićena ili zadržana u bilo kojoj fazi kaznenog postupka, države članice osiguravaju da dokumenti povezani s predmetnim slučajem koji se nalaze u posjedu nadležnih tijela, a koji su ključni za djelotvorno pobijanje, u skladu s nacionalnim pravom, zakonitosti uhićenja ili zadržavanja, budu dostupni uhićenim osobama ili njihovim odvjetnicima.”
69. Prethodno navedena direktiva temelji se na članku 82. UFEU-a u kojem se utvrđuju minimalna pravna pravila koja treba primjenjivati u Europskoj uniji, te se u tom pogledu upućuje na uvodne izjave 9., 10. i 11. navedene direktive:
70. „Člankom 82. stavkom 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije predviđa se utvrđivanje minimalnih pravila koja se primjenjuju u državama članicama, kako bi se olakšalo uzajamno priznavanje presuda i sudskih odluka te policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima s prekograničnim elementima. Navedenim se člankom upućuje na ‚prava pojedinaca u kaznenom postupku’ kao jedno od područja u kojem se mogu utvrditi minimalna pravila.”
71. „Zajednička minimalna pravila trebala bi dovesti do jačanja povjerenja u kaznenopravne sustave svih država članica, što bi s druge strane trebalo dovesti do učinkovitije pravosudne suradnje u ozračju uzajamnog povjerenja. Takva

zajednička minimalna pravila trebalo bi utvrditi u području informiranja u kaznenom postupku.”

72. „Vijeće je 30. studenoga 2009. usvojilo rezoluciju o planu za jačanje postupovnih prava osumnjičenika ili okrivljenika u kaznenom postupku (dalje u tekstu ‚Plan‘). Planom, kojim je predviđen postupan pristup, poziva se na donošenje mjera u vezi s pravom na prevođenje i tumačenje (mjera A), pravom na informiranje o pravima i informiranje o optužbama (mjera B), pravom na pravni savjet i pravnu pomoć (mjera C), pravom na komuniciranje sa srodnicima, poslodavcima i konzularnim tijelima (mjera D), te u vezi s posebnom zaštitom ranjivih osumnjičenika ili okrivljenika (mjera E). U Planu se naglašava da redosljed prava služi tek kao primjer, što znači da može biti izmijenjen u skladu s prioritetima. Plan je osmišljen tako da funkcionira kao cjelina te će se sve koristiti od njega u potpunosti osjetiti tek kada budu provedeni svi njegovi dijelovi.”
73. Tom se direktivom osobi protiv koje je pokrenut kazneni progon u svakoj fazi kaznenog postupka jamči pravo na sve informacije koje se odnose na kazneni postupak ako su potrebne kako bi se zajamčilo pošteno suđenje, kao i pravo na pristup spisu, pri čemu se naglašava da se nacionalnim zakonodavstvom koje se odnosi na položaj stranke u postupku pred Nacionalnim vijećem Slovačke Republike i postupku pred Ustavnim sudom sprečava stranku da ostvari svoja temeljna postupovna prava. U tom pogledu, valja naglasiti posebnost postupka koji se odnosi na pitanje zakonitosti odluke kojom se oduzima amnestija, koja također dovodi do poništenja pojedinačnog pravnog akta, što je u ovom slučaju nedvojbeno rješenje o prekidu kaznenog progona. Zato sud koji je uputio zahtjev smatra da je postupak oduzimanja amnestije (koji vode Nacionalno vijeće Slovačke Republike i Ustavni sud Slovačke Republike) obuhvaćen prethodno navedenom direktivom i da taj postupak stoga predstavlja „fazu kaznenog postupka” u smislu Direktive [2012/13], iako se nacionalnim zakonodavstvom ne jamče temeljna prava u smislu te direktive. **[orig. str. 24.]**
74. U svojoj presudi od 21. listopada 2015., Frischo Perea protiv Slovačke [*omissis*], Europski sud za ljudska prava kritizirao je postupak koji se odnosi na pojedinačnu ustavnu tužbu i koji se provodi a da pritom dotične osobe nisu stranke u postupku pred Ustavnim sudom Slovačke Republike. Upravo je na temelju te presude donesena izmjena zákona č. 38/1993 Z.z o Ústavnom súde (Zakon br. 38/1993 o Ustavnom sudu), kojim su se dotičnim osobama priznala postupovna prava slična onima koje imaju stranke u postupku.

D. Treće prethodno pitanje

75. Svojim trećim prethodnim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita Sud jesu li odredbe nacionalnog prava kojima se ispitivanje Ustavnog suda ograničava samo na pitanje usklađenosti s nacionalnim zakonodavstvom u skladu s temeljnim pravima zajamčenim u EKLJP-u i Povelji, ali najprije s načelom lojalnosti (koje proizlazi iz članka 4. stavka 3. UEU-a), uzimajući u obzir da se na temelju te odredbe pretpostavlja da se navedena obveza primjenjuje i u uzajamnim odnosima

između država članica i Unije (vidjeti mišljenje Suda 2/13, EU:C:2014:2454, t. 202.).

76. Isto tako, sud koji je uputio zahtjev smatra da „nacionalni mehanizam” oduzimanja amnestije može eventualno biti u sukobu s načelom proporcionalnosti i osobito načelom djelotvornosti, koje ograničava postupovnu autonomiju država članica prilikom donošenja nacionalnih pravnih odredbi.

E. Nužnost hitnog postupka

77. Budući da je riječ o predmetu koji se odnosi na europski uhidbeni nalog, sud koji je uputio zahtjev traži od Suda da primijeni članak 107. Poslovnika i da o zahtjevu odluči u hitnom prethodnom postupku. Sud koji je uputio zahtjev najprije upućuje na članak 17. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 prema kojem se „[e]uropski uhidbeni nalog obrađuje [...] i izvršava kao žurni predmet”.
78. U skladu s Preporukama Suda [namijenjenim nacionalnim sudovima koje se odnose na pokretanje prethodnog postupka (2016/C 439/01)], kazneni spis predmeta koji se vodi pred sudom koji je uputio zahtjev prosljeđuje se posredniku Ministarstva vanjskih i europskih poslova Slovačke Republike.

Okresný súd Bratislava III (Općinski sud Bratislava III)

11. svibnja 2020.

[potpis]